

на заварено заселище не може да бжде друго освѣнъ въ днешното Ново-Село. Едничкото противопоставяне срѣщу това твърдение би изникнало чрѣзъ питането: не е ли възможно, щото названието Сливенъ да е отъ другъ коренъ, напр. отъ слива, или най-послѣ да не е отъ славянски произходъ? Срѣщу това питане ще се отговори малко по-долу при изреждането на редица имена съ коренъ отъ сливамъ и слива, и други подобни, които сж отъ чуждъ за славянитѣ произходъ. Въ горнята смисълъ, началото на стария Сливенъ се отнася най-късно въ VII-я или VIII-я вѣкъ, още по-вече, че прѣзъ византийското робство Идризи го споменува като градъ, а не село. Развоятъ на кое и да е заселище ни учи, че за да стане то достояние на историята, прѣди първото му споменуване въ нея, сж нуждни нѣколко вѣкове. Това още повече се прилага за случая, дѣто изтъкваното му име е чуждо за езика на лѣтописеца или за визиранитѣ край него стари области или граници. Изключението засѣга рѣдки случаи, въ които тепърва построено, прѣвъздигнато или колонизирано съ масови поселенци заселище, се зачува скоро или едноврѣменно съ тия събития въ пѣтописи или хроници. Такъвъ примѣръ ни прѣдставляватъ изрежданитѣ сума имена отъ Прокопия на въздигнатитѣ отъ Юстиниана заселища или крѣпости. Много названия на—поли съ (градъ) носятъ крѣстнитѣ имена на императори, на тѣхни роднини, жени или генерали, но повечето отъ тѣхъ трѣбаше да прѣтърпятъ, често пѣти въ единъ и сжщъ вѣкъ, нѣколко редакции подъ амбицията на императорски сродници и други благородници.

Сливенскиятъ край, бидейки при не тѣй лекопроходими пѣтища и спотаенъ край главнитѣ посоки на варварскитѣ нашествия и византийския воененъ маршрутъ, е билъ удобно мѣсто за желающитѣ да се прѣдадатъ на мирни занятия славяни<sup>1)</sup>. При такива условия е и зараждането на примитивната привързаностъ и ламтежъ къмъ свободата,—основни

---

<sup>1)</sup> Въ народнитѣ ни умотворения се намиратъ доволно много нишки отъ първобитната култура на прадѣдитѣ ни, свѣрзани тѣсно съ природата, съ нейнитѣ гори, планини и долини и съ дивитѣ звѣрове (напр. вълка, мечката), съ които народнитѣ ни приказки сж тѣй фамилияризирани.